

MISJONS-RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

NUMMER 1.

1. JANUAR 1939

11. ÅRGANG

Misjonsarbeidet i syd og nord

Fra Bangalore i India

Våre elskede venner og medarbeidere, Jesu nåde og fred!

Dette år haster mot sin ende og vi ønsker gjennom disse linjer å sende dere våre hjerteligst hilsninger for et seierrikt nyttår med takk for det år som svant. Takk for eders bønner og takk for hjelpen til Guds sak i mørke Indien. Idet I har gjort det for Herrns små har I gjort det for Ham. Vår bønn er at store seire må vinnes for Jesus i det kommende år, ikke bare i Indien, men også derhjemme i Norge, ja, verden over. Det lakker fort mot denne tidsalders avslutning og vår elskede Brudgom står for døren. Salige dag for hver og en som er i livsforbindelse med Jesus.

Når vi ser tilbake på de år som er svunnet inn i evigheten så må vi med David istemme: «Min sjel lov gjerninger!» Veien har ofte gått både Herren, og glem ikke alle hans velde gjennom ild og vann, på bjergtopper og i dype daler, men under alt kan vi se Guds ømme ledende hånd. Hele veien har Han lovet å være med. Herren har gitt oss mange herlige anledninger til å vidne for ham. Bibler har vært sendt til mange søkende, og andre deler av livets Ord og traktater har vært utdelt. Mange hjem har vært besøkt med det gode budskap om frelse fra synd, samt har møter vært holdt i det frie.

Hadde forleden to indiske hindu-patienter her. De var begge meget interessert i Guds ord og leste bibelen som vi har i sykeværelset. Den ene av dem, en ung mann, leste næsten ustanselig de tre dager han var her. En jødinne var også her som patient og hun var beveget til tårer når jeg talte til henne om Jesus og profetiernes oppfyllelse. Ja, vi har underbare anledninger, og

vår bønn er at mange må ledes til korsets fot hos Jesus og bli kvitt syndebyrden.

Fortsett og be for oss og Guds sak. Snart, ja snart, er striden over og korset skal ombyttes med kronen. Vær så hilset på det hjerteligste fra oss alle.

Eders i kampen og mot målet skuende, broder og søster
Frank og Ananda Desmond.

Fra Kang Chuang, China

Kang Chuang, Ch'ahar, N. China, dec. 1, 1938.

Kjære venner!

Ikke ett ord av alt det Herren har talt, har feilet. Bedre enn før kan vi prise Herren for ovenstående sannhet. Året, som snart er utløpet, har bragt mange situasjoner, hvor bare Herren kunde hjelpe. Når det trengtes mest, var Gud nærmest.

Idel godhet og miskunnhet har gud efterjaget oss med. De mange bedrøvede fikk trøst, de lidende og syke fikk lindring og lægedom. — Andre blev beriket med Guds overflødige velsignelser, og da det ingen større velsignelse finnes enn å se andre bli velsignet er også vi blitt velsignet. Guds velsignelse gir rik.

Guds direkte inngripen for kineserne åpenbarer at Gud er til, og er deres belønner, som søker Ham. — Uten at de selv vet om det, er de delaktig i Guds vidneskare. Således fikk vi her om dagen høre en kvinne vidne for sine landsfolk. Det lød så enkelt og klart at alle forstod henne. «Jeg var så syk,» sa hun, «men jeg gjorde som fru R. fortalte mig — ba til Herren og takket, og nu er jeg helt frisk.»

Det var tyst, og det ga gjenklang — som om de vilde si: Slik er altså den Gud som dere forkynner om, en levende og bønnehørende Gud.

En ny forsyning på 50000 eks-

emplarer av evangelisk litteratur er nu kommet og det skal spredes i hjemmene. Gled dere med oss. Folkets hjerter er så åpne for evangeliet — Guds kraft til frelse — og da kan vi vente meget frukt. Herren velsigne den enkelte av dere som så trofast har stått oss bi. Takk for fortsatt forbønn. Natten kommer, da ingen kan arbeide. La oss benytte de åpne dører som er åpnet for oss.

De hjerteligste hilsener fra ederes i Herren forbundne
Agnes og Torkild Rasmussen.
Lilli-Ann hilser.

Fra Nord-Norge

«Se jeg har satt foran dig en åpnet dør, og ingen kan lukke den til.»

Kjære «Misjonsrøsten»s lesere!

Da vi nu atter er kommet tilbake til Nord-Norge vil jeg benytte anledningen til å sende dere en hilsen. Under hele vår reise nordover talte Gud til min sjel ut fra det ovennevnte ord om en åpen dør. Jeg har jo gått og fryktet for at mange dører vilde være lukket for mig nu efter at jeg er sluttet i mitt selskap. Under en virksomhet jeg hadde nede ved Arendal før jeg reiste nordover, fikk vi oppleve åpne dører, både i Guds ord og til Guds frelse. Mange bøiet sig og mottok Jesus Kristus som sin personlige frelser. Men vi vet at hvor Herren ved sin ånd virker, der virker også satan. Og det som han særlig arbeider med er å føre Guds vidner inn i mismot. Dette fikk også jeg kjenne noe av under virksomheten. Men vi priser Herren for at han skal ikke la oss friste over evne; men han skal gjøre både fristelsen og dens utgang så at vi kan tåle den. Og når den åndelige himmel er som mest overskyet, og vi synes natten er på det mørkeste, da taler Herren sitt: «Bli lys!»

Sent en eftermiddag kommer jeg ombord i en liten dampbåt. Den skulde føre en hel flokk med nyfrelste og andre til et sted hvor vi skulde avholde et møte. Jeg var visstnok en av de siste som steg ombord. Jeg følte mig ikke overstrømmende glad ennskjønt jeg skulde jo ha så meget å takke Gud for under vekkelsestider. Men vi kjenner jo også til bekymringene i sådanne tider, og de mange spørsmål: Skal disse bli bevart og bli med når Kristus åpenbares?

Da jeg kommer ned i salongen er det helt fullt. Jeg finner mig en liten plass nede ved døren. Båten legger fra bryggen, og der er næsten mørkt hvor vi sitter. Alle sitter tause, kanskje i stille bønn for det forestående møte. Da med ett stemmer en brøder i å synge: «Jeg vet at Jesus baner veien for mig — jeg vet at Jesus baner veien for mig. Når jeg helt mig til ham gir, og alltid hos ham blir. — Jeg vet at Jesus baner veien for mig!»

Dette omkvad blev sunget gang på gang. Og jeg er i denne stund ikke i tvil om at denne brøder var sendt av Herren for å si mig denne sannhet gjennom dette omkvad. — Det var som Gud selv skrev denne sannhet med sin egen finger på mitt hjertes tavle og på altrets horn: Han baner veien for dig! Hvor det faller i samme tanke med en åpen dør. Å, jeg tror jeg tør si at Herren i disse dager åpner dørene i Nord-Norge. Her er vekkelse på forskjellige steder. Gud har tatt sig av sine redskaper og bruker dem på en underbar måte. Her spørres efter møter, og man merker en dyp trang hos de forskjellige. Hvor vi har grunn til å prise Herren, og må det ikke sies om noen av oss at vi står i veien eller motarbeider.

En brøder fortalte mig nylig fra et sted hvor Gud har blottet sin arm til frelse. Særlig var det ungdom som var kommet med. Under vekkelsen kom stedets sogneprest for å delta, og de hadde alle gledet sig over hans besøk, men hvor sårt var det ikke å høre at vekkelsen lite blev anerkjent, fordi den var kommet med brødre der ikke var tilsluttet statskirken. Der tales meget om enighet og kjærlighet i våre dager; men man synes å merke lite til den når det røiner på. Må Gud gi oss nåde

til å praktisere enighet og enhet — ikke i noe menneskes navn, men i Hans navn som er over alle. Han som er den rette Far for alt som heter barn i himmelen og på jorden.

Tross alt har vi grunn til å prise Herren fordi han besøker denne vår kjære landsdel. Her er mange som ikke har den anledning til å høre Guds ord som dere venner sydpå. — Dertil kommer den økonomiske vanskelighet som mange lider under. Hvor mange er det ikke her nord som har det ondt hvad det økonomiske angår. Det er så vanskelig å skrive om disse ting; men hvor kan man ikke bli grepet i hjertets innerste når man får brev som det jeg fikk idag. Det er en mor som skriver bl. a.: Det er med tungt hjerte og tårefylte øine jeg sender denne brevlapp: Julen står for døren og her sitter jeg med mine mange små, lite og intet mat og bedre er det ikke når det gjelder klær. Nøden tvinger mig til å spørre: «Kan du låne mig noen kroner så jeg kan få kjøpt mat til mine til jul?»

Ja, slik lød brevet. Hvor det er vanskelig i sådanne øieblikk. Hvem tør og kan bruke sitt hjerte foran et sådant begjær? Jeg kjenner denne mor som sendte mig brevet. Hun er en av dem som lever med Herren. Hvor må ikke en mors tro i dette tilfelle settes på prøve!

Kjære venner! Har vi gjort vår kristenplikt mot våre brødre og søstre her nord? Din hjelp trenges. — Her reiser mange vidner her nord. Våre hender vil så ofte synke. Hvor er vår Aron og Hur? De som trolig støttet under Moses' hender inntil seieren var vunnet. Også vi ønsker seier, fullkommen seier i blodet; men vi trenger dig Aron og Hur. Legg ikke Misjonsrøsten fra dig nu før du har inntatt denne stilling. Så skal arbeiderne gå inn ad de mange åpnede dører med frelsens herlige budskap om forlikelse og fred. La oss be og tro på vekkelse og seier for Nord-Norge i 1939. Jesus kommer snart!

Broderhilsen
Didrik T. Solli.

Afrika Innlands misjon rapporterer at de har hatt stor fremgang i siste år. Ca. 10000 innfødte har bekjent sin tro på Kristus og er blitt døpt. Antallet av innfødte evangelister har steget med 400 og utgjør nu 2400.

De vise fanger sjele

(Ordspr. 11, 30.)

3 korte artikler av

MICHAEL KRISTIANSEN

III.

Paulus formaner oss og sier: Omgås visselig med dem som er utenfor. Kol. 4, 5.

Han ba at Gud måtte gi menighetens visdom. Kol. 1, 9. Han lærte hvert menneske med all visdom. — Kol. 1, 28.

Den opfatning har vært meget almindelig at bare man hadde Guds kraft, så behøvdtes ingen omtanke eller visselig taktikk å benyttes i arbeidet for å vinne sjeler.

Det vilde i større eller mindre grad arte sig som på pinsefestens dag. — Kraften kom, Peter talte og 3000 sjeler blev fanget inn i Herrens garn. Nu er det en givet sak, at uten åndens kraft kan intet vinnes for Guds rike. For det er ikke ved hær og ikke ved makt, men ved min ånd, sier Herren.

Dog skulde Guds frie evangelium ha nådd meget lenger inn blandt folket om Guds kraft og velsignelse hadde vært forvaltet på en mere ydmyg og viselig måte.

Paulus var jo en mann helliget Herren og fylt med Guds kraft. Dog ser vi ham i arbeidet for å frelse sjeler gå meget omtenksum og viselig frem.

Om det skriver han: Jeg er blitt jøde for jødene — for dem som er under loven som en der er under loven. For dem som er uten lov, som en der er uten lov, for de skrøpelige er jeg blitt skrøpelig, for dem alle er jeg blitt alt i alle — for å frelse noen. Les 1. Kor. 9.

Hvad annet kan apostlen mene med dette, enn at han søkte å møte de forskjellige slags mennesker der hvor de stod og gjorde sig lik med dem for på den måte å vinne inngang med evangeliet og få dem frelst?

Om Paulus hadde virket i en bygd av lutherske eller kirkelig innstilte folk idag, vilde han ikke ha begynt å preke om deres ubibelske lærebegreper, men talt til dem først om det han hadde felles med dem, for eksempel retferdiggjørelse av tro, og på den måte søkt å vinne dem. Ikke ved å kritisere det folk har, vinner du dem, men ved å gi dem noe bedre.

Mere

Og de kor
var tolv
palmetrær
der ved
15, 27.)

Kristenlivet er
ger og der er stad
ve. Det var slik
finner dem her, da
ut av Egyptens t
nys oplevet den st
det røde hav. M
de lovsangen på H
hav idet de så E
som døde kroppes
for lovsangen fo
knurret over Mar
Men også Maras
ved Guds inngrip
sig ved Elims var
trær. Slik har vi
vårt kristenliv. K
latt denne verden
velsene møtte oss
dehavs-opplevelser
rioder og våre M
— kun en liten
vi leire oss ved
rens velsignelse o
atter våre sjeler.

Mere herlig å
freden, dypere h
herlig år for år.

Disse strofer
sjel idag ved tan
strålende ved k
de uttrykker en
Det blir mere he
nok har vi hørt
ster male kriste
farver, vantrop

Vil du ha hu
ben han holder
mere kjøtt på e
ordsproget.

Vi trenger sil
lus, legge bort
gå ned til folke
vinne dem. Ven
forat frelse noe
folk på å isoler
selv?

Redd dem s
og dem som va
livet. — måtte
bake.

Mere herlig år for år —

Og de kom til Elim, og der var tolv vannkilder og sytti palmetrær, og de leiret sig der ved vannet. (2. Moseb. 15, 27.)

Kristenlivet er rikt på forandringer og der er stadig nye ting å oppleve. Det var slik for Israels barn, vi finner dem her, de hadde nettop gått ut av Egyptens trelldom og hadde nys oplevet den store Guds frelse ved det røde hav. Men — knapt sang de lovsangen på hin side av det røde hav idet de så Egypter-hæren ligge som døde kropper ved havets bredd, før lovsangen forstummet og de knurret over Maras beske vann. — Men også Maras bitre vann blev søtt ved Guds inngripen og nu frydet de sig ved Elims vannkilder og palmetrær. Slik har vi også oplevet det i vårt kristenliv. Knapt hadde vi forlatt denne verdens Egypten før prøvelsene møtte oss. Vi fikk våre Rødehavs-opplevelser, — våre ørkenperioder og våre Mara-erfaringer. Men — kun en liten stund og snart fikk vi leire oss ved Elims oase og Herrens velsignelse og nåde vederkveget atter våre sjeler.

Mere herlig år for år, rikere blir freden, dyperer blir gleden, mere herlig år for år.

Disse strofer har sunget i min sjel idag ved tanker på det underbare strålende ved kristenlivet, og hvor de uttrykker en velsignet sannhet. Det blir mere herlig år for år. Visstnok har vi hørt svartsynte pessimister male kristenlivet i de grelleste farver, vantropfeter har spådd i-

Vil du ha hunden til å slippe det ben han holder på, så gi ham et med mere kjøtt på enn det han har, sier ordsproget.

Vi trenger sikkert å lære av Paulus, legge bort våre spesialiteter, og gå ned til folket hvor de er for å vinne dem. Venner er vi alt for alle forat frelse noen? Eller holder Guds folk på å isolere sig og leve for sig selv?

Redd dem som hentes til døden og dem som vakler bort for å miste livet, — måtte du holde dem tilbake.

del mørke og elendighet og har forsøkt å så mismotets frø i våre hjerter. Gamle, knusktørre lovtreller har rystet på hodet over all denne overspente optimisme og mumlet: «Ja, vent bare dere nyfrelste — denne begeistringrus går nok snart over og så skal dere få noe annet å finne. Kamp og mørke, anfektelser og nederlag, og så får nok også dere begynne å synge på det gamle verset: «Mon jeg skal nå det glade land, som snubler gang på gang.»

Hvorledes er det dog med dette? Er det slik at begeistring og frelsesfryden etterhånden forsvinner? Er det ikke slik at det lyseste er bak oss og det mørkeste foran? Må vi leve i minnene blott om de «herlige» gamle dager, hvordan ilden da falt og hvorledes kjærlighetsilden dengang brente i våre hjerter? Hvor vi i den tid var brennende i ånden og hvordan Gud den gang velsignet oss.

Men nu er vi henvist til å vasse i ørkensand og bare sukke og klage. Er vi henvist til å leve på gammel manna og gamle fortørkede erfaringer? —

Og med den enkelte kristne — nu skal kanskje Herren slutte med å velsigne sine små på jorden? Himmlen bli av kobber så ingen bønn trenger igjennom — de som før har levet i tro på Gud og stolt på ham for alle ting har fått oppleve herlige bønnesvar, — oplevet helbredelse til sine legemer, hjelp i vanskeligheter, åndens åpenbarelse i ordet og dens underfulle kraft og fylde i sitt liv — dette skal kanskje nu bli slutt? — Mange av de lærde forteller oss jo at det bare var i gamle dager at Gud gjorde undere, det er slutt med det nu — skal vi nu vansmekte i ørkenen av tørst og himmelens regnstrømmer opphøre å falle?

*

Er det slik?

Ja, slik maler sjelefienden det av, — med i k k e G u d. Hva sier så han? — Jo, hør: Jeg vil atter forbarme mig over Sion! Jeg vil la regnstrømmene falle i sin tid, velsignelsens regnstrømmer skal det være! Jeg Herren har ikke forandret mig. Og I Jacobs børn er ikke tilintetgjort. Be, og I skal få forat eders

glede kan bli fullkommen.

Vel da, så vil vi forvente herligere tider enda sam de fordem. Guds folk bør alltid være optimister. Vi vil forvente nye utgydelser av den Hellige Ånds kraft — nye frelsesbølger — nye vekkelser over by og bygd i vårt kjære fedreland. Først og fremst forventer vi Herrens tilkommelse, men om han ennå skulde drøie en tid fremover, forventer vi nye velsignelser. Må det nye år vi går inn i bli rikt på Elim-opplevelser. Må Herrens hær få leire sig ved kilderne og ved fredspalmene. «Ennu er det ei slutt, pris skje Gud! Ny velsignelse han lover, så vårt beger flyter over. Ennu er det ei slutt, — pris skje Gud!

Du troende sjel, vær glad! Du, som nys smakte Maras bitre vann — enten det var ved sorg eller sykdom — fattigdom eller andre vanskeligheter — enten åndelig anfektelser og sjelekvide eller tap og skuffelser. — Høem vet — hjelpen kan være nærmere enn du aner — ennu vokser det tre som førsøter det bitre vann — det blodstenkte kors hvor din frelser led døden for dig. Og — like i nærheten vinker Elims skyggefulle hvileplass. O, må mange vansmekkende sjeler få drikke av Guds trøsts herlige kildeveld — må noen dette år få erfare Guds kraft til lægdom for sitt syke legeme, noen erfare en bibelsk dåp i den Hellige Ånd og ild. Endel går omkring og klager over de tørre tider vi lever i. Men min klagende venn: G u d s b e k k er full av vann, det er nok for oss alle, ingen behøver å vansmekte på grunn av vann, I skal øse vann med glede av frelsens kilder. Gå nu til kilden og drikk i fulle drag

Elim hadde tolv vannkilder, det blir en til hver av årets tolv måneder. Likedan leser vi i åpenbaringenes to og tyvende kapitel at livsens tre bar frukt tolv ganger og ga sin frukt hver måned! Og bladene på treet var til folkets lægdom. Dette minner oss om at Kristus er tilstrekkelig for oss hele året igjennom. — Halleluja! I de lyse, varme sommermåneder, som går så fort, og de lange, mørke vintermåneder, med sin strenge kulde, sine mørke netter og sine hylende storme — alltid like friske rinder frelsens klider. Levede vannstrømmer skal gå ut ifra Jerusalem, sommer og vinter skal det skje.

(Forts. side 7)

MISJONS-RØSTEN

Fritt, uavhengig organ i misjonens tjeneste.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer hver 1. og 15. i måneden. Redaktør: G. Iversen.

Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse:

«Misjons-Røsten», Sarpsborg.

Abonnementpris er: I løssalg 20 øre, kr. 2.00 for halvåret og kr. 4.00 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig opsigelse og betalinger skjer til ovenstående adresse.

1939

Nu er tiden atter kommet når vi skriver et nytt årstall. Året 1938 med alle sine gleder og sorger, skuffelser og håp er ubønnhørlig rullet inn i det store svelg som vi kaller fortiden. Aldri kommer det tilbake. Aldri kan dets dager leves om igjen. «Dager som gikk kommer aldri igjen.» sier sangeren, og slik er det.

En strofe i samme sang lyder slik: «Dog blir ei glemt hvad vi gjorde på dem. Nei det står tegnet hos Gud.»

Når vi ser tilbake på 1938 så møtte nok mange ting oss som var bitre og tunge. Det kan være forskjellig for den enkelte men felles for oss alle at hver av oss best kjenner hvor «skoen trykker». Må vi ha lært noe av det vi møtte i året som gikk. Ordet sier at alle ting tjener til gode for dem som frykter Gud.

Vi kan nok også notere mange gode opplevelser fra året som svant. Hvis vi forsøker å stanse op for de velsignelser som vi fikk fra Gud, blir det nok for oss som for salmisten: De er flere enn vi kan telle dem.

Summen av vårt årsoppgjør blir nok: Hittil har Herren hjulpet og alt er underbar nåde fra først til sist. Ser vi fremover så er det ikke mange lyspunkter. Vi ser en verden som vrir sig i smerte og kval. Aldri kunde vel noen ha tenkt at man i vår tid, som man roser sig av å være kommet så langt i opplysning og kultur skulde være nødt til å innrømme at vi har spilt fallitt, helt og holdent. Hele vår jord er kommet ut i

uføre og kaos. Idag kjempes det på liv og død, grusomt og barbarisk, — som aldri før både i Europa og Asia. Millioner av kinesere er i året som gikk drept, lemlestet eller jaget fra hjem og erhverv. Bombene drysser over åpne landsbyer i Spania og China. Jødene jages nu som ville dyr og ingen vil eller tør hjelpe. — Alle sjelver for fremtiden. Det er kulturens ruin og menneskekløktens fallitt man oplever. Hvad vil fremtiden bringe? Spørsmålet blir nok ubesvart, men hver av oss kjenner hvor vi gripes av alvoret. For oss som er Guds folk finnes det dog lyspunkter og fremtid. Vi har en enstående anledning til å vise hvad levende kristendom kan utrette. For oss som satt i mørke oprant et strålende lys. Ordet fra Gud lyser i dette tids mørke og viser oss vei ut av uføret. Vi tror ikke på noe fredsrrike eller noen rettferdighet på denne jord nu. Det mørkner til og nattens tunge skyer siger inn over vår utpinte verden. Men som det var ved Israels utgang fra Egypten vil det også for oss bli «lyst ved aftenstid». Jehova førte sitt folk ut fra Egyptens mørke og kaos og Guds folk idag som er forløst ved Jesu dyre blod venter at Jesus skal komme igjen. Ikke for å lide og dø, men han kommer i herlighet og kraft for å hente sine fra jorden til herligheten. Underfulle håp! Han kommer! Han kommer!

Må vi finnes rede til å gå med ham.

Opgavene for Guds folk idag er å samle skatter i himlen. På jorden tærer møll og rust, men i himlen kommer intet slikt. Sjeler vakler hen for å drepes i mengdevis. Holder vi dem tilbake? Det eneste vi finner igjen i den evige herlighet av dette jordiske er sjeler som blev vunnet for Herren.

Gud hjelp oss til å bli menneskefiskere i året som kommer.

Atter en ny misjonær

Som det sees annetsteds i dette nr. står atter en ny misjonær villig til å reise ut på misjonsfeltet.

Denne gang er det Syd-Afrika som er målet. Br. T. Gjøsund er kalt av Gud til å opta arbeidet på

Evenstads gamle misjonsfelt i Swaziland.

Arbeidet der er en direkte frukt av de frie venners misjonsarbeid og det er en udelt glede at det atter blir frie misjonærer som skal fortsette arbeidet der. Det er en selvfølge at de frie venner støtter i denne sak.

Visstnok har det vært ymtet om at det er et oparbeidet misjonsarbeid og ikke nybrottsland der her gjelder, men ved nøiere ettertanke vil vi nok forstå at det er nødvendig å holde en virksomhet ved like også. Å la arbeidet skjøtte sig selv der vil være omtrent som å så en aker og siden la den ligge der. Det er sådd og plantet der før og nu må det vannes og stelles med. Så vil både den som sår og den som vanner høste sammen. Gud gir veksten. Når nu br. Gjøsund kommer for å tale saken, så vet vi at vennene vil ta vel imot ham. Det er kongens rikssak det gjelder.

Misjons-Røsten 1939

Vi fortsetter i år med det format vi har brukt i det siste halvår av forrige år.

Ved å ta vare på hvert eksemplar fra begynnelsen av året vil man ha en oversikt over misjonsarbeidet og bladet er nu lettere å gjemme da det ikke tar så stor plass.

Hjelp oss

å samle nye abonnenter i 1939. Vi fikk bra med abonnenter i 1938, men da jo alltid noen går fra bladet nettoutbyttet ikke så stort som ønskelig. Vi måtte stoppe bladet for flere som ikke betalte efter at vi hadde sendt regning og intet hørt fra dem.

Kontingenten må innsendes sammen med bestillingen.

Takk

Vi bringer herved vår hjerteligste takk for den enestående delttagelse fra fjernt og nær ved vårt gullbrønnen. En særskilt takk til vennene i Knoffs gate for den storslagne presang som blev oss overrakt.

Andrea og Nils Gommerud,
Tomtegaten 60, Drammen.

Kalt til Syd-Afrika

Når du går skal intet hindre dine skritt. (Ordsp. 4—12)

For snart 8 år siden begynte Herren å tale til mig om Syd-Afrika. Det var en dag da jeg stod nede i lasterummet i en av D. B. D.'s båter. Jeg var da ansatt ved et mekanisk verksted i Bergen.

Siden den tid har dette lagt i mitt hjerte og kommet frem ved visse anledninger.

En tid efter begynte jeg å reise som evangelist, og har siden reist omkring på de forskjelligste steder i Norge, Danmark og Sverige.

I sommer da jeg var på Helgelandssambands konferanse i Torp i Sverige, minnet Herren mig på ny om Syd-Afrika. Da jeg senere var på gjennomreise i en liten by som heter Gränna, besøkte jeg en broder der som holdt «Det Gode Budskap». Da jeg i dette blad leste om Evenstads stasjon som skulde kjøpes tilbake av «de frie venner», og at der behøvedes flere misjonærer, var det som om en sa høit til mig: «Her har du din anledning!»

Om natten lå jeg og gråt og tenkte på dem derute som behøvet å høre livets ord.

Da jeg kom hjem til Stavanger hadde vi Evenstad iblandt oss på noen møter, og da han fortalte fra Afrika grep det mig på nytt igjen med slik velde at jeg fikk ingen ro før jeg sa ja til kallet.

Jeg er nu villig, sammen med min hustru og våre to barn, til å dra ut så snart alt legges til rette.

De så hen til ham og strålte av glede, og deres åsyn rødmet aldri av skam. (Sal. 34, 6.)

Venner — be for oss!

Eders for Afrikas frelse

Trygve Gjøsund.

kalt ham til Syd-Afrika.

Gjøsund vil få en utmerket støtte og hjelp i sin gudfryktige hustru Anna, som jeg som sådan lærte å kjenne ved å være deres gjest i fire uker under mitt opphold i Stavanger i høst. Hun har selv i flere år kjent sig draget til hedningene.

Det er familien Gjøsunds tanke å reise ut allerede i slutten av april 1939, om det lot sig gjøre. Pengene vilde i motsatt fall kunde bli en tenkelig årsak til hindring for dette. De trenger ca. 5000 kroner. Dette er jo mange penger, men det burde kunde samles inn om alle la godviljen til. Det finnes jo også dem iblandt oss som uten noe særlig savn godt kunde gi dette beløp alene om de vilde!

Når Gjøsund nu efter nyttår begynner på sin reise for å samle inn penger, må ingen forsamling si det ikke passer, du får komme en annen gang. Han kommer kun den ene gang og da må det passe. Pengene bør ligge ferdige når han kommer.

Om noen skulde ønske å sende Gjøsund et beløp er hans adresse: Erichstrøpsgate 32, Stavanger.

Arbeid mens det er dag! Natten kommer da ingen kan arbeide.

Ruben Dammen.

Ny

misjonskandidat

Oppsiktsvekkende og overraskende men til alle misjonsvenners store glede, kommer meddelelsen om at evangelist Trygve Gjøsund av Gud er blitt kalt til Syd-Afrika.

Dette skulde altså bli nyttårs-gaven til misjonen i år.

Igrunnen kan det ikke passe mere beleilig. Evenstads stasjon er nu snart på de frie venners hender igjen, og da både str. Haraldsen og str. Nesfossen for tiden er syke, er det nu dobbelt behov for hjelp der ute.

Da min gode venn og tidligere reisekamerat bad mig skrive litt i «Misjonsrøsten» om hans utreise, må jeg ærlig tilstå at det hadde jeg svært liten lyst på, sett fra den menneskelige side. Det er så vanskelig for oss som har stått ham nær i vennskap og arbeide å bli fortrødlig med den tanke at nu er samarbeidet i Norge snart slutt. Men nu når det faktisk at Gjøsund er kalt til Syd-Afrika og vil reis snarest mulig,

ubønnhørlig må underskrives, kan jeg fra en annen side sett — sakens — ikke varmt nok få anbefalt dette til alle misjonens venner.

Man kommer vel forsent om man skulde forsøke å forklare de frie venner som Gjøsund har virket i-blandt som evangelist i over 8 år, om hans gode evner som forkynner, sanger og musiker, og om hans store kjærlighet til sjelene som de mange vekkelse har stått i taler sitt eget sprog om.

Dette er selvfølgelig de frie venner blitt oppmerksom på for lenge siden.

At Gjøsunds kall er virkelig nok behøver ingen tvile på. Jeg satt mange ganger under de 7 måneder vi reiste sammen for 6 år siden i våre private samtaler og hørte ham med glød og varme fortelle om sin interesse for Syd-Afrika. Og fulgte med ham i kampen i de 7 uker vi reiste sammen i høst, da Gud for alvor lot kallet bryte frem i hans hjerte.

Når han nu idag står villig til å bryte opp sitt hjem, selge sine eiendeler, ta farvel med slekt og venner og Norge, er det fordi Gud har

Fra leserne

Noen uttalelser om bladet fra forskjellige

Hermed sender jeg kontingenten og takker for det gode innhold. Det er 100 prosent fritt for partiskhet og jeg har holdt dette blad siden første nummer kom ut, og ønsker og ber at Gud gjennom dette blad kunde få vekket flere til å støtte misjonens store sak. Tiden er kort og det haster! Snart skal vi møtes i «skyen». Pris skje Gud!

De beste hilsener

J. H. K., Tistedalen.

*

Misjonsrøsten, Sarpsborg,

Norge.

Hjertelig takk for Misjonsrøsten som har kommet så regelmessig i mange år, bringende budskap om full forløsning i Jesus Kristus.

Herren lønne og velsigne dere i fortsettelsen.

Kang Chuang, Ch'ahar, N. China
desember 1938.

Vennlig hilsen

Familien Torkild Rasmussen.

Asaf

Betraktning over salme 73

IV.

Fortsatt fra forrige nr.)

Hvad blev følgen av Asafs feil-syn? Det første: Han blev harm. (v. 3.) For det annet: Han blev bitter. (v. 21) og uforstandig mot Gud, som et dyr. (v. 22). Likeledes syntes han det var forgjeves å tjene Gud. Han syntes de ugudelige hadde så mange forleder, frem for ham som tjente Gud. Tross deres overmot. (v. 6) og voldshandlinger, undertrykkelse og ondskap. (v. 8) så var de fri for nød og plager. (v. 5.) Lidelser kiente de ikke, like til sin død. (v. 4.)

Dette var aldeles uforståelig for Asaf. Det var en plage for ham. (v. 16). Selv hadde han rensert sitt hjerte, og tvettet sine hender i uskyld. (v. 13). Men han, i motsetning til de ugudelige, blev plaget hele dagen og hver morgen kom til ham med tukt. (V. 14.) Således syntes han det var bedre å leve for dem, som ikke kiente Gud, og at hele hans Gudsdrkelse var forgjeves.

Ja, tenk dit kan man komme når synet blir feil.

Hvor mange er det ikke også idag som på grunn av å betrakte de andre aldeles er kommet på «villspor». Man har glemt å se på Jesus! — Hjertet er blitt fylt av: Harme, misunnelse, bitterhet og uforstand.

I slike tilfeller synes man: De an-

1. december 1938.

Takk for bladet med dets sunde og gode innhold. Det er velsignet å på denne måte ha forbindelse med vårt kjære Norge og å kunne følge med de forskjellige arbeidere i Guds store vingård.

Må velsignelse, visdom og nåde bli dere særlig tildel, som arbeider med bladet.

Gal. 6, 6.

O. E.

Ny City, U. S. A.

*

Må si at jeg er megt glad i bladet da det har bragt mange velsignelser og nyheter fra venner, både i inn- og utland. Ønsker fremdeles Guds velsignelse over dere som arbeider for bladets utbredelse.

Hilsen fra en ringe søster

A. E., Asker.

dre har det så meget bedre på alle vis, jeg har derimot plager og nød på alle måter. Ja, man synes kanskje endog at Gud er uretteferdig og gjør forskjell på folk. Man forstår ikke sin egen dårskap, og at feilen finnes hos en selv.

Just slik var det med Asaf. (V. 21—22.)

V.

Men det skjedde forandring i Asafs liv. Han fikk sitt syn forandret, slik at han mer enn noen gang før, helt var bestemt på å vandre med Herren. Asaf fikk påny skue Herrens underbare godhet mot sitt folk. Likeledes fikk han se hvorledes det gikk for de ugudeliges vedkommende tilslutt. Herom sier Asaf: «Ja, på glatte steder setter du dem, du lot dem falle så de gikk tilgrunne. Hvor de blev ødelagt i et øieblik! De gikk under og tok ende med forferdelse. (V. 18—19.) Nu forstod Asaf hvorledes han hadde vært uforstandig som et dyr mot Gud, idet han hadde syntes det var helt forgjeves å tjene Gud.

Derfor bruker han nu sterke ord idet han mer enn før forstod hvilken fordeler et menneske der tror på Gud har. Det var nemlig så stor en forskjell på det endelige, hos den ugudelige og hos dem som trodde på Herren. De ugudeliges liv endte med forferdelse! Derimot, for dem som trodde på Gud, så blev de ledet ved hans råd — og «tilslutt» øttatt i «Guds herlighet». Halleluia! Derfor sier Asaf: «Jeg blir alltid hos dig!» (Gud.)

VI.

Men hvorledes skiedde så forandringen med Asafs syn?

Jo, i «Guds helligdommer». (V. 17.) Også vi har adgang dit, idet veien til helligdommen er banet, og i Jesu blod har vi frimodighet til å gå derinn. (Heb. 10, 19.)

Der kan alt forandres! Bitterhet må vike for Guds nåde, og vår livsinnstilling blir helt forandret. Er forvisset om at man kunde se på Asaf at en forandring var skiedd denne dag, når han kom ut fra helligdommen. Harme, misunnelse og bitterhet var borte fra hans hjerte. Glede, fred og alvor hadde nu fylt hans sinn.

Kiener vi oss plaget av de ting som Asaf kiente, så husk: Veien til helligdommen er åbnet! Vi kan møte «Herlighetens Gud» påny. Jesus

lever! Han vil møte oss. Ære skje Gud hans navn!

Josef Ruud.

De åpne dører

Belgisk Congo

Det landområde som utgjør Belgisk Congo består av fire provinser: Kongo-Kassai, Ekvator, Østprovinser og Katanga. Tils. 2.4 millioner kvkm. Befolkningen anslåes til 8.5 millioner (Den oppgis også til ca. 11 millioner. Kongostaten blev grunnlagt av Stanley 1885 efter oppdrag av kong Leopold II og var en uavhengig stat under kong Leopold til den i 1908 blev belgisk koloni. Efter verdenskrigen blev også distriktene Ruanda og Urundi av Tysk Øst-Afrika lagt til Belgisk Congo.

Før den europeiske invasjon fantes en rekke uavhengige stater som var vel organisert og drev en livlig handel på Kongofloden.

Efter at det store syndikatet som kalte sig «Etat libre de Congo» fikk konsesjon i 1884 blev det slutt på de innfødtes frihet. All handel blev overtatt av de hvite og de innfødte blev utbyttet på en forferdelig måte. Kong Leopold var direktør for syndikatet, og ikke bare styrte kongostaten, men han ejet den.

Ganske tidlig begynte misjonsvirksomheten i Congo. Allerede 1878 optok amerikanske baptister misionær virksomhet. 1882 begynte også engelske baptister misjonsarbeide og siden har flere frskjellige samfund virket op igjennem årene, med større og mindre hell.

I våre dager virker flere forskjellige evangeliske misionærer i Belgisk Congo. Det svenske Misjonsforbund begynte arbeidet allerede 1883 og har nu 16 misjonsstasjoner, ca. 70 misjonærer og ca. 35000 forsamlingsmedlemmer, opplyser forbundets sekretær, dr. Palmer, som nylig har foretatt inspeksjonsreise i Congo. Disse tall gjelder da både Fransk og Belgisk Congo. Både baptistene og pinsevevne i Norge har utsendinger i Congo.

Fra alle hold berettes om åpne dører for evangeliet. Congomisjonen har idag sin store anledning og Gud gi oss nåde til å benytte anledningen.

Som kjent har de norske frie venner i de senere år virket her. Alb. M. Christiansen var den som

optok skelig resultat berg v hjemm der Od dager k bra, og ge til Det den er se distr En skriver «Det inne i sitt folk enn no dig fol det fra ser det efter os men so for få. de vek forskjel og hvit mange Dette gir oss mot i a gisk Co

Mer for

Of d

oss om

valgt til

den isra

menigh

disipler

kynne C

Salm

spirer so

ennu ha

jorden.

Herren

Der har

livet inn

kevegelse

brødre o

Hvor

når ene

der- og

samme

gende lu

ned, A s

veiens b

Herre

te oss. Ære skje
Josef Ruud.

Congo

om utgjør Bel-
fire provinser:
Østprovin-
2.4 millioner
anslås til 8.5
også til ca.
gostaten blev
1885 efter op-
II og var en
kong Leopold
elgisk koloni.
lev også di-
undi av Tysk
gisk Congo.
nvasjon fan-
re stater som
rev en livlig

ndikatet som
Congo» fikk
det slutt på
handel blev
de innfødte
erdelig må-
direktør for
styrte kon-
len.

e misjons-
Allerede
baptister
32 begynte
sjonsarbeid-
ellige sam-
rene, med

forskjel-
er i Bel-
sjonsfor-
ede 1883
oner, ca.
000 for-
ser for-
er, som
nsreise i
da både
Både
i Norge

one dø-
sjonen
og Gud
ningen.
norske
et her.
som

optok kampen og etter mange vanskeligheter og kamper kan ha nu se resultat av sitt arbeide. Br. Glittenberg virket der en periode og er nu hjemme for å hvile. Vår unge broder Oddvar Berg fra Oslo er i disse dager kommet frem hvis alt har gått bra, og flere nye arbeidere står ferdige til å reise så snart anledning gis.

Det er meget som tyder på at tiden er inne da Herren vil besøke disse distrikter i Afrika med vekkelse. En av baptistenes misjonærer skriver fra Congo blandt annet:

«Det føles for mig som vi nu er inne i en ny tid hvor Gud vil samle sitt folk til større fremgang og seier enn noensinne før. Her kommer stadig folk som søker Gud. Vi hører det fra andre misjonsstasjoner, vi ser det gjennom alt det folk som spør etter oss, mer enn noensinne før, men som vi ikke kan rekke da vi er for få. Vi hører det gjennom gripende vekkelser som har vært og er på forskjellige steder hvor både sorte og hvite er blitt fornyet av Gud, og mange er blitt frelst.»

Dette, sammen med andre ting, gir oss grunn til å gå på med nytt mot i arbeidet for sjelers frelse i Belgisk Congo.

Mere herlig år for år

(Forts. fra side 3)

Og de sytti palmetrær, de minner oss om menigheten. Sytti eldste blev valgt til å hjelpe Moses med å styre den israelitiske menighet. De var menighetens representanter. Sytti disipler sendte Jesus ut for å forkynde Guds rike.

Salmisten sier: Den rettferdige spirer som palmen. Gudskjelov at vi ennå har Guds spirende menighet på jorden. Har vi takket Gud for det? Herren skal velsigne oss fra Sion. Der har han for ordnet velsignelsen. Der har han for ordnet velsignelsen. Livet inntil evig tid. Hvilken vederkvegelse det dog er å samles med brødre og søstre.

Hvor deilig er det ikke å samles når ene man vandrer fram. En broder- og søsterskare — på veien til samme hjem! Det er som en kvegende luftning, som Herren sender ned. Å styrke den trette vandrer, på veiens besværlighet.

*

Herren er trofast! Det er vårt

valgsprog det år vi går inn i! Jesus lever, vi skal leve! Sålenge vårt hode er over vannet, så synker vi ikke, og han — vårt og hele menighetens hode — er ophøiet overalt. Han sitter nu ved Guds høire hånd.

Er det ikke vår erfaring at frelsen har blitt herligere år for år? Hvor underfullt å få reise minnestenen med den inskripsjon: Hittil har Herren hjulpet. — Og slik som han var i de svunne dager og år, slik vil han være i de kommende. Har ikke Herren hjulpet oss? Ingen fristelse blev for svar eller noen sorg for tung å bære, slik var styrken. Som dagen var, slik var styrken. Våre ben er ikke brutt, ei heller ilden sluknet i våre hjerter. Stort å være bevaret i nåden og i — ilden. De mørke punkter som vi så i det fjerne og gruet oss for, de kom slett ikke, og de høie, uoverstigelige bjerge — de j e v n e t H e r r e n for oss. Det har aldri vært så godt å være frelst som nu. Jesus har blitt for oss ennå mere skjønnet og umistelig — jorden og dens ting har mistet sin tiltrekningskraft og himmelen blitt mere nær og kjær.

Hvilken fryd! Kanskje vi i dette år får vandre på Jerusalems gullbelagte gater. Skal vi se ham som vår sjel elsker og mettes ved å se hans skikkelse.

*

Mere herlig år for år — halleluja! Vi skal gå frem fra kraft til kraft, fra klarhet til klarhet, fra herlighet til herlighet, fra seiere til seier. Vi vokser stadig nærmere og mere inderlig fast inntil ham — det sanne vintre. Det fortrolige samfund med Gud blir mere dypt og inderlig — freden blir lik en dyp, klar, sølvblank flod — gleden kanskje mere stille og avbalansert, men mere ren, dyp, stadig og avklart fra all menneskelig grums og tilsetninger, det blir «glede i Herren».

O, mine venner, det er godt å være frelst! Å være på fremskrittsslinjen, å være på fremmarsj mot Kanaan. Kristenlivet er et fremadstridende, interessant liv. Det er stadig nye tinder å bestige, nye kildeveld å øse av, nye gullårer å opdage, nytt land å innta. Herren har gjemt den nye vin til n u. Han gjør noe nytt, n u skal det fremspire. Vår Gud er ingen gammeldags Gud, han lever i det evige n u. Andre konger «abdiserer» og går fra sine troner og ri-

ker, men vår konge blir til evig tid. Med ham er intet nederlag, bare seier. Med ham ligger fremtiden badet i middagsglans. Den rettferdiges sti er lik et strålende lys, det blir klarere og klarere inntil høilys dag. Det kulminerer i det evige lys, der Herren er solen og lammet stadens lys. Komme hvad som komme vil — Jesus er med oss alle dager.

Korsets stridsmann! Det blir bedre høiere op. Jo mere vi nærmer oss hjemlandet jo bedre blir det. Landet B e u l a ligger like ved Himmels grenser. Det forestår bedre tider — fr Guds folk. Han har ennå overraskelser til oss, den gamle Jehova. — Hans gang er som i eldgammel tid. Hva han for har gjort kan han ennå gjøre.

Vi tror at det mørkeste er bak oss og det lyseste foran. Motløse venn: Hvem har sagt dig att du alltid skal vandre i sørgeklær? At Himmelen for alltid skal være dekket av mørke skyer? Hvem har sagt dig at du alltid skal vansmekte i tvilens borg og at låser og slår hele ditt liv skal holde dig innelukket? Nei, pris skje Gud! Han løser de bundne og setter plagede sjeler i frihet. Din venn er kjærlighet og vår forbarmer er hans navn. Vannkilder venter dig hinsides din nuværende ørken, englen er dig nær med sin vannkrukke og med kaken stekt på hete stener. Et bord er dekket med fete, margfulle retter og med gammel klaret vin. — Din utfrielse av gravnattens mørke nærmer sig. Stenen er veltet bort og adgangen er åpen. Det venter dig et opstandelsesliv, et liv i herlighet. Himmelen på jord.

Forstander Axel Nilssen.

Et godt råd

Over Guds ord skal man ikke gruble, men for det skal man være stille og la fornuften bøie sig for det. Man skal tro ordet, holde det for sikkert og ikke slå det hen i været og derved gi den onde ånd så stor makt at han overvinne oss, og vi går tilgrunne og blir fortapt.

Martin Luther.

Troende venner!

Besøk BANK-KAFEEN
(Trygve Gabrielsen)

Pløens gt. 2 b II, ved Youngstorvet,
Oslo.

God middag. Kaffe og smørbrød.

Sangfuglen

Du lille fugl du kjære
som flyver vidt omkring
du bud fra himlen bærer
i stuen til mig inn
du lærer mig å stole
på Gud i smått og stort
når du innved mitt vindu
får mat og flyver bort.

Du frykter ei for stormen
for kulde is og sne
rett ofte jeg dig hører
på grenen kvitrende,
du priser høit og løver,
din skaper og fornøyd.
til vinger snart du tager,
og flyr mot himlens høid.

Du lille fugl ha takk da
for hvad du lærer mig
når jeg dig ser og hører
i troen styrkes jeg.
I ordet står det skrevet:
Til fuglene se hen,
de sår ei samler ikke
er I ei mer enn dem?

Du lille fugl du kjære
ei jeg som dig kan fly
Men tanken tager vinger
sig hever høit mot sky.
Når en gang båndet brister
min ånd sig svinge skal
på frie lette vinger
til himlens lyse sal.

Der evig jeg skal prise
min frelsermann så god,
som løste mig fra lenken
og himlens dør oplot —
da skjønne harpetoner
til sang som vannes brus —
fra frelste sjele høres
i Gud vår Faders hus.

WILHELM HOLM
i Traktatbladet.

Pilegrimen med sekken

— En vandringsmann bar en
tung sekk. Han strevde meget og
klaget ustanselig. Ingen kunde trø-
ste og hjelpe ham.
Som han langsomt drev fremover,
stadig knurrende, kom en engel til
ham og spurte vennlig:
— Bror, hvad bærer du på?
Mannen svarte surmulende:
— Mine sorger.
Engelen smilte og sa medlidende:
— La oss se i sekken din og un-
dersøke sorgene dine.

Og så tittet de ned i den, og se —
sekken var tom.

— Nei, vet du hvad! ropte man-
nen, — der var virkelig to sorger,
altfor tunge for en mann å bære,
men stopp litt — jeg har glemt at
den ene var fra igår, og så er den
fløiet.

— Og den andre?

— Den andre! Det var en av
morgendagens sorger, og den — den
er ennå ikke kommet!

Da smilte engelen med uendelig
medlidenhet og sa:

— Hør! Den som lar sig bøie ned
av gårdsdagens og morgendagens sor-
ger, han bærer på unødige sorger.
Men den som bærer på sorgene for
idag behøver ingen sekk for sine sor-
ger. Hvis du vil kaste den unødige
byrde tilside og med all din styrke og
mot møte denne dags krav, så skal
aldri gjenvordighetene trykke dig
ned.

Underlig nok, mannen gjorde
som engelen sa.

Han fortsatte sin vandring lett og
hurtig. Hans hjerte og hender var
fri, så han kunde befri mangen vei-
farende bror for hans byrde, og
plukke skjønne frukter og deilige
blomster langs veien.

Da han til sist ved solnedgang
nådde sitt mål, var det med smil og
sang.

Til Berger N. Johnsen, Argentina

er innkommet i 4. kvartal 1938:	
E. Johansson, Gresvik	60,00
En broder på havet	20,00
Fra Danvik, Drammen	20,00
J. Reisjø, Grefsen	10,00
K. J., Bergen	10,00
O. K. Myhre, Hyggen	20,00
Olaf Knutsen, Mossby	20,00
Antonette Kvalsvik, Alta	10,00
Ubenevnt ved A. C. Gabri- elsen, Stavanger	100,00
«Jo»	40,00
Holmstu Kvinneforening v. Signe Iversen	110,00
K. Larsen, Drammen	10,00
Harald Andersen, Kabelvåg	
Lofoten, v. A. Andersen Oslo	100,00
I. & H. Berge	10,00
Ingeborg Høyer, Narrestø	5,00
M. & T. Abrahamsen, Skarvestad pr. Sandefjord	100,00
Min julegave	50,00

Tils. kr. 695,00

På broder Johnsens vegne hjerte-
lig takk!

G. Iversen.

De frie misjonærer.

Der er dem som strør ut og får en-
ner, og der er dem som holder tilbake
mer en rett er og det bitr dog kan
jattigdom. (Ordspr. 11, 24.)

INDIA:

Anna Jensen:

Amalie Carlsen, V. Porsgrunn.

Dagmar Jacobsen

Sverre Severinsen, Smittestrømsveien 14,
Drammen.

Franck Desmond:

G. Iversen, Boks 52, Sarpsborg.

Hilda Wergedal:

Jens Jarnes, Passebæk p. o. Sandsvær.

B. og Gundhild Finstrøm:

Fru Gudrun Berntsen, Kviteseid, Tele-
mark.

For tiden hjemme.

Hans Svendberg:

Hardy O. Mossberg, Kredittbanken, Hal-
den.

CHINA:

Str. Dørum og Karlsen:

Janette Bruu, Welhavensgt. 10, Oslo

Olga Schult:

Gerda Sigveland, Rosenborgsgt. 1, Oslo

Alfhild Bjerva:

Torolf Andersen, Sørilgt. 15, Oslo.

Torkild Rasmussen:

Leonore Johnsen, Bråvik pr. Staube.

Asta Thuen:

Edith Olsen, Solheimsgt. 1 a, Bergen.

Christoja Brundtland:

L. Hvidsten, Nordre Skogvei 26, Bergen.

Inger Frelumstad:

Slipperimester Reiersen, Selvik, Sande
Vestfold.

Signe Pedersen og Inga Johnsen:

Th. Wessel, Fredriksborgsveien 37/B
Bygdøy pr. Oslo.

AFRIKA

Margit Haraldsen:

Lods Henrik Johansen, Løvenskjoldveien
27, Jar, Oslo.

Hansine Nesfossen:

Constanse Nøstdal, Løbergsveien 28,
Bergen.

DEN NORSKE CONGOMISJON

Alb. M. Christiansen:

Odvar Berg

Erling Syvertsen, Danvik, Drammen.

For tiden hjemme:

Jens Gløttenberg:

Kasserer: R. Løklingholm, Mosterhamn.

ARGENTINA:

Berger N. Johnsen:

G. Iversen, Boks 52, Sarpsborg.

«Glommen»s trykkeri, Sarpsborg 1938